

У последње време били смо сведоци невиђеног медијског интересовања за пса луталицу коме су монструозно, хируршком прецизношћу биле одсечене све четири шапе. Болесни чин још неоткривеног починиоца и сама чињеница да су такви психолошки случајеви заиста спремни на све је заиста за сваку осуду.

Међутим, креаторима јавног мњења постављају се следећа питања:

„Чиме је ова тема добила толики удео у домаћим медијима? Да ли је могуће да се о овоме и даље говори као да је у питању горућа тема српске свакодневице? Постоји ли крај медијски наметнутим темама које су често злонамерно конструисане са циљем прикривања неупоредиво важнијих друштвених феномена који тиште грађане Србије, а о којима се тако гласно ћути?

Где је солидарност медија са народним кухињама на Косову и Метохији? Како су решена права избеглица из Хрватске, Босне и Косова и Метохије? Да ли се ико запитао да ли је већина деце избеглица збринута од стране државних институција и да ли су укључени у социјални, просветни, културолошки и сваки други вид друштвене афирмације?“

Ова питања су за креаторе јавног мњења невидљива и у крајњу руку непожељна јер људима отварају видике за међусобну солидарност и друштвену акцију, што денацификаторима јавног мњења никако не иде у прилог.

У тексту „Строги услови за усвајање керуше Миле“ [\[1\]](#) од пре неколико дана у једном дневном листу, „забринутост“ за судбину угрожених паса луталица достиже свој врхунац. Поменути новински чланак бави се описом строгих услова усвајања керуше Миле које је прописао секретаријат за комуналне послове.

Текст цитирано гласи овако:

„С обзиром на инвалидитет пса, будући усвојитељ мораће да има обезбеђено двадесетчетворочасовно присуство уз пса, те да поседује кућу са двориштем или стан који има излаз на зелену површину. Предност ће имати она лица која или немају пса или имају не више од једног пса који је величине керуше Миле или мањи“. „Трошкове Милиног досадашњег лечења сносио је град Београд а предузеће ‘Рудо’ дало је обећање да ће бесплатно направити протезе.“

Посебно обратите пажњу на текст који следи:

„Од формирања фонда ‘Мила’ – за помоћ керуши сакупљено је 1,15 милиона динара и нешто више од 2.000 евра. Организатори овог фонда одлучили су да сакупљена средства преусмере за помоћ напуштеним животињама, а прикупљени новац биће употребљен за куповину и опремање посебних возила градске Службе хитне помоћи за животиње која ће ускоро бити основана“.

Унапред се надамо да ћемо, поучени претходним искуством, пасју хитну помоћ нешто краће чекати од регуларне.

На самом крају овог дирљивог и крајње исцрпног новинарског извештаја, поставља се суштинско питање:

„Да ли ће трајно збрињавање једног пса решити срж проблема са напуштеним животињама и да ли починилац вреба другу жртву – пса, мачку или можда дете?“ Молим вас да обратите пажњу на редослед набројаних и потенцијално угрожених. Дете је на последњем месту.

Замислите следећи сценарио у духу врских Б92 монтажера емоција:

Игром некаквих монструозних околности дошло је до атентата. Жртва – керуша Мила. Починилац непознат.

„Ако останете уз нас, у наставку гледаћете“:

Извештај са места злочина, најаву комеморације и свечаног погребача који ће бити уприличен на највишем државном нивоу. Дипломате, представници власти Републике Србије као и грађани ревносно стоје у реду како би се поклонили невиним страдаој жртви. Назиру се колоне уцвељених заштитника људских, мањинских и животињских права који у црнини корачају мирно и достојанствено. Национални јавни сервис у вечерњем дневнику емитује десетоминутни прилог са сахране. Нико поуздано не може рећи колико се људи окупило на овом импозантном скупу. Заједно ћемо испратити нашу драгу Милу, симбол страдања животиња и грађана Србије. На комеморативном скупу свечаност отвара Меран Ватић, обраћајући се уваженом председнику, господи министрима социјално одговорне владе и на последњем месту, грађанима Србије. Након уводне речи, министар полиције обећава да ће у најкраћем могућем року починиоци бити пронађени и адекватно кажњени. ГЛИЦ и ЛГБТ организације поново обједињене у настојањима да заштите права угрожених врста, несхваћених паса луталица, понижених морских прасића и увређених мачића.

„Каква тмина, каква помрачина“ – звонио је на узбуну радио Б92 свакога јутра деведесетих година речима професора Јустина Поповића. Каква тмина, каква помрачина понављамо ми десет година касније!

Драга господо Веране, Паскаљевићу и остали хероји, најлепше вам хвала што постојите. Да није вас, не бисмо ни слутили границе људске доброте и саосећања.

Мила, не посустај! Радуј се, јер ти је судбина била наклоњенија за разлику од многе деце избеглица које није имао ко да удоми, за које социјално одговорна влада није оснивала комисије нити отварала фондове. Не дозволи ономе ко ти је нанео физичку бол да повреди и твоју душу! Грађани Србије те моле да не посустајеш пред већ виђеним маркетиншким триковима. Манипулишу тобом јер хоће да те, а и нас, убеди да убудуће увек гласамо за европску Србију. У једној таквој земљи се неће постављати питање човек или пас, сви ћемо бити једнаки.

Што се деце са Косова тиче, ма она ионако нису била никоме интересантна нити довољно инспиративна да би била збринута. Како мудро рече неки „независни аналитичар“ – морамо првенствено да мислимо о томе шта ћемо јести и како ћемо живети и доста нам је те патетике око Косова и косовских малишана.

Сви смо ми помало керуше

Пише: Југослав Тајић
четвртак, 05 август 2010 18:50

Свакоме од нас је заправо потребан топао дом са погледом на двориште, неко ко о нама брине двадесетчетворочасовно, а што се висине и финансијских примања тиче – па они и нису толико важни.

И ако само мало боље размислимо доћи ћемо до закључка да смо сви ми помало Мила, зар не?

[1] <http://www.blic.rs/Vesti/Beograd/200646/Strogi-uslovi-za-usvajanje-keruse-Mile>